

og det skal kulegrave problemstillingen og se bredere på de psykisk handicappedes retssikkerhed.

Det vigtige er at holde sig for øje, at den allerbedste måde at løse problemet på, er at sørge for, at de demente, der ikke kan bo i deres eget hjem, bor under så betryggende og beskyttede former som muligt, typisk i det, vi kalder skærmede enheder, mindre enheder med personale, der kan tage sig af dem, og hvor de føler sig trygge og godt tilpas. Og vi ved også, at i de skærmede enheder er det egentlig uendelig sjældent, at de demente forlader plejehjemmet.

Der er også en række muligheder for at gøre det mere synligt, hvis de demente forlader et plejehjem eller et andet sted, hvor de bor. Socialministeriet udgav i 1991 en pjeces, »Gamle med demens i § 79-plejehjem og hjemmeplejen«, der angiver de forskellige handlingsmuligheder, der er i dag. Men da debatten om, hvorvidt det er nok, og om der er brug for andre foranstaltninger, har været rejst, så er et udvalgsarbejde sat i gang.

Nogle af de problemer, der ikke bliver taget hånd om i det forslag, vi behandler her i dag, er for det første: Hvem er overhovedet de demente? Der er jo ikke nogen entydig diagnose for, hvem der er demente. Det er den ene ting. Den anden er, at der jo faktisk er mange demente, der godt kan færdes frit omkring på gader og stræder. 90 pct. af de plejehjem, vi har været i kontakt med, oplyser, at de har demente, der færdes uden for plejehjemmet. Så problemet med afgrænsningen af målgruppen er slet ikke løst her, og det er et påtrængende og ikke helt nemt problem, da der jo altså ikke er en entydig diagnose.

Et andet problem er at afgrænse, hvad det er for typer boliger, vi taler om, for vi kan ikke bare tale om den institutionsform, der hedder plejehjem. I dag bor mange demente jo netop på det, som vi ellers kalder moderne plejehjem, men som rent juridisk er de dementes eget hjem, og hvordan løser vi det problem, hvis vi skal til at tage fat på nogle nye foranstaltninger?

Endelig er der også spørgsmålet om, hvorvidt det overhovedet er et problem, der så alene skal løses af sociallovgivningen. Hvor er afgrænsningen til straffeloven og værgemålsloven, når vi taler om at frihedsberøve mennesker?

Så der er faktisk en række meget grundlæggende problemer, der ikke er løst endnu, men jeg kan love Folketinget, at det udvalg, der er nedsat, vil arbejde så hurtigt, som det er muligt.

Jeg kan også love Folketinget, at der bliver lavet en oversigt over, hvad det er for foranstaltninger, der allerede i dag bliver taget i anvendelse, og hvilke ønsker plejehjem, plejeboliger og andre, der har med demente at gøre, har. Hvilke foranstaltninger ville de ønske at de havde mulighed for at bruge? Hvor udbredt er et ønske om kodelås f.eks. Vi får svarene fra plejehjemmene her i løbet af vinteren og det tidlige forår, så vi vil kunne have en oversigt klar i begyndelsen af april. Og det er klart, at det vil være en vigtig del af udvalgets arbejde at finde ud af, om der er brug for andre foranstaltninger end dem, vi har til rådighed i dag.

Så der er altså brug for at se på dette problem. Vi er godt i gang. Jeg lover, det vil gå hurtigt, men jeg kan ikke støtte forslaget, som det ligger her.

Grete Schødt (S):

Jeg tror på, at Fremskridtspartiets intentioner med at bringe det her beslutningsforslag op i Folketinget hænger meget sammen med, at vi selvfølgelig herinde bør gøre noget, når vi ser de historier på tv og ude fra den virkelige verden, hvor ældre senildemente borgere går en tur uden for plejehjemmet, uden at der er nogen, der opdager det, og desværre aldrig kommer hjem igen. Man hører om ulykkerne, hvor en ældre senildement borger er fundet død, og det er selvfølgelig noget, der påvirker os alle sammen.

I Socialdemokratiet er vi meget enige med Fremskridtspartiet i de betragtninger, at gruppen senildemente skal sikres nogle bedre vilkår fremover i det hele taget, og der er også taget en række initiativer på dette område.

Men vi er ikke enige med Fremskridtspartiet i, at gruppen senildemente sikres bedre vilkår ved, at der gennemføres en livgivning, som går ud på overvågning med elektroniske midler installeret på plejehjem. Det svarer faktisk til, at man frihedsberøver mennesker, og det er i hvert fald ikke den løsning, vi i Socialdemokratiet støtter.

Og så sikrer vi jo ikke alle grupper – unge som ældre borgere, der lider af sygdommen senildemens – med det her beslutningsforslag. F.eks. bor mange senildemente jo i deres eget hjem og altså ikke på et plejehjem, og uanset om det er et ældrecenter med tilknytning til ældreboliger eller det er en yngre senildement, der bor på 1. sal i en almenlyst bolig, tror jeg, at vi kan opleve, at der kan ske ting, og de bliver i